

ТРИГ

1

Надворі березень, і погода препаскудна.

Щодня в будні з четвертої до п'ятої години вечора в підвалі методистської церкви на Б'юелл-стріт збирається «Коло правди». Формально це зібрання Анонімних Наркоманів, але сюди приходять і чимало алкоголіків, тож у «Колі правди» зазвичай досить людно. За календарем весна панує вже майже тиждень, але в місті Бакай, яке іноді називають Другою помилкою на озері — першою вважають Клівленд, — справжня весна настає із запізненням. Коли зібрання закінчується, у повітрі висить дрібна мряка. До ночі вона загусне й перетвориться на мокрий сніг.

Два-три десятки відвідувачів збираються навколо урни біля входу й закурюють, бо очищений нікотин — одна з двох залежностей, що їм дозволені, і після години, проведеної в підвалі, вони потребують цього перекуру. Інші — і таких більшість — повертають праворуч і прямують до кав'ярні «Полум'я» за квартал звідси. Кава — це ще одна залежність, якій вони поки що можуть потурати.

Одного чоловіка зупиняє преподобний Майк, який також регулярно відвідує ці та багато інших зборів. Преподобний — колишній опіоїдний наркоман, що по волі одужує. На зібраннях (він відвідує по два-три зібрання щодня, навіть у вихідні) він представляється, кажучи: «Я люблю Бога, але, окрім цього, я просто ще одна людина із залежністю». У відповідь усі завжди кивають і кидають схвальні вигуки, хоча деякі бувальці вважають його трохи нудним. Вони називають його *Майк Велика Книга* за звичку цитувати (дослівно) довгі уривки з довідника Анонімних Алкоголіків.

Наразі преподобний міцно тисне руку цьому чоловікові.

— Не звик бачити тебе в цих краях, Трігу. Ти, мабуть, живеш десь за містом.

Тріг не живе за містом, але не каже цього. Він має власні причини їздити на зібрання за місто, де його наряд хтось упізнає, але сьогодні була надзвичайна ситуація: він міг піти на зібрання або випити, а після першої чарки всі варіанти відпали б. Він знає це зі власного досвіду.

Майк кладе руку на плече співбесідника.

— Трігу, коли ти розповідав свою історію, голос у тебе був засмучений.

Тріг — це дитяче прізвисько. Так він представляється на початку зібрань. Навіть на зібраннях анонімних алкоголіків і наркоманів за містом він рідко говорить щось інше, окрім цієї початкової ідентифікації. На зборах груп взаємодопомоги він здебільшого каже: «Сьогодні я просто хочу послухати», але цього дня він підняв руку.

— Я Тріг, і я алкоголік.

— Привіт, Трігу, — відповіла група.

Вони сиділи в підвалі, а не в самій церкві, але цей заклик-відповідь усе одно нагадував якийсь релігійне зібрання. «Коло правди» — це, по суті, церква для тих, що зазнали повного краху.

— Я просто хочу сказати, що сьогодні я надзвичайно розбитий. Я не хочу більше нічого говорити, але я повинен був цим поділитися. Це все, що я можу сказати.

Почулися вигуки «Дякуємо, Тригу», «Тримайся» і «Приходь ще».

Тепер Триг розповідає преподобному, що він засмучений, бо дізнався, що втратив когось, кого знав. Преподобний просить більше подробиць — просто-таки допитується, — але Триг може сказати лише те, що людина, яку він оплакує, померла у в'язниці.

— Я помолюся за нього, — каже преподобний.

— Дякую, Майку.

Триг іде собі, але не до «Полум'я» — він проходить три квартали й підіймається сходами в публічну бібліотеку. Йому треба посидіти й подумати про чоловіка, який помер у суботу. Якого вбили в суботу. Зарізали в суботу в тюремному душі.

Він знаходить вільний стілець у відділі періодичних видань і бере примірник місцевої газети, просто щоб тримати щось у руках. Він розгортає її на четвертій сторінці, де розповідається про загубленого собаку, якого знайшов Джером Робінсон з агенства «Що впало, те пропало». У статті надрукована фотографія усміхненого й симпатичного молодого темношкірого хлопця, який обіймає якогось великого пса, можливо лабрадора-ретривера. Заголовок складається з одного слова: «ЗНАЙДЕНИЙ!».

Триг задивляється на фото, замислившись.

Його справжнє ім'я публікували в цій самій газеті три роки тому, але ніхто так і не знайшов зв'язку між тим чоловіком і тим, що відвідує заміські зібрання з відновлення. Та й навіщо їм було це робити, навіть якби тоді надрукували його фотографію (чого не зробили)? Той чоловік мав бороду з легкою сивизною і носив контактні лінзи. Теперішня версія чисто поголена, носить окуляри й на вигляд молодша (чому посприяла відмова від алкоголю). Трігу подобається ідея бути кимось новим. Але ще це тисне на нього. Це парадокс, із яким він живе. Це, а також спогади про батька, які дедалі частіше атакують його останнім часом.

«Відпусти це, — думає він. — Забудь».

Це відбувається двадцять четвертого березня. Забуття триває лише тринадцять днів.

2

Шостого квітня Тріг сидить на тому самому стільці у відділі періодичних видань, вступившись у передовицю сьогоднішньої недільної газети. Заголовок не просто говорить — він кричить: **«БАКАЙ БРЕНДОН: УБИТИЙ В'ЯЗЕНЬ МІГ БУТИ НЕВИННИМ!»**. Тріг уже прочитав статтю і тричі прослухав подкаст Бакая Брендона. Саме цей самопроголошений «бунтар ефіру» розкопав цю історію, і, за словами Бакая, у ній не було жодних *можливо*. Чи правдива ця історія? Тріг вважає, що, зважаючи на джерело, інакше й бути не може.

«Те, що ти надумав зробити, — божевілля», — каже він собі. І це правда.

«Якщо ти це зробиш, шляху назад не буде», — каже він собі. І це теж правда.